

[Erhard Jakobsen]

Men da må jeg ganske ærligt sige, at jeg har ikke et eneste øjeblik, når jeg har talt om besparelser, drømt om, at det skulle være muligt at fritage folk med 170.000 kr. i indtægt for besparelser, for så er al tale om besparelser ren og skær pjat. Der er kun en ganske lille gruppe af befolkningen, man overhovedet kan holde fri, hvis der er tale om besparelser. Hvordan i alverden skulle man kunne få store beløb ud af besparelser ved at tage noget fra folk uden at ramme folk, der ligger på 150.000 og 170.000 kr.? Det er jo pjat at diskutere besparelser på den måde.

Derfor er jeg da beroliget ved at vide, at en stor, stor kreds af socialdemokratiets vælgere rammes af dette, og jeg er sikker på, at ingen socialdemokratisk folketingsmand får vrøvl i den anledning, for enhver vil forstå, at dette er nødvendigt.

For øvrigt har en af de allervigtigste grunde for centrum-demokraterne til at gå ind i dette været at få socialdemokratiet til at sige til sine vælgere, og hvem der ellers står på samme sociale trin: nu er det altså slut, nu skal der spares. Og det er socialdemokrater, der skal sige det til dem, for så tror de mest på det; ellers er det reaktionært og fascistisk eller fascistoidt, hedder det vist – for ikke at komme til at bruge skældsord.

Så om det er dem, der sparer op, der bliver ramt, eller dem, der bor i hus, der bliver ramt, eller dem, der ikke bor i hus, men i lejlighed, der bliver ramt, eller det er socialdemokratiets vælgere, vil jeg ganske lade stå hen. Jeg vil udtale det inderlige håb, at der er rigtig mange, der bliver ramt, for hvis der er rigtig mange, der bliver ramt, er det beløb, der rammer hver enkelt, ikke så forfærdelig slemt. Jeg håber altså, at rigtig mange bliver ramt af dette, for så virker det mest retfærdigt.

Jeg har allerede sagt med hensyn til dette med spørgsmålene i udvalget, at hvor har man spildt megen tid i ministeriet med at svare på ting, som er ubetydelige for det her, men hvor må udvalgsmedlemmerne i øvrigt så have arbejdet dygtigt, fordi de har jo nået, har jeg kunnet høre på debatten i dag, at sætte sig ind i mange ting. Ikke mindst fru Aase Olesens indlæg viste, hvor dybt man har været nede i en hel række problemer, som dog ikke er nye i dette ting. Lad da være med at komme og fortælle, at det er noget,

vi ser for første gang. Det kan da godt være, at de, der er helt nye herinde, ser det for første gang, og der er jo nogle, der tror, at Danmarks politiske historie begyndte den dag, de blev medlem af tinget. Men sådan er det altså ikke. Der er nogle af tingene, jeg har hørt 20 eller 30 eller 50 gange før; der er intet nyt i det. Men derfor kan man jo godt spørge, det gør naturligvis ingenting.

Så er der hr. Brixtoftes spørgsmål til mig om mine idealer og det med Gladsaxe, og det dvæler jeg meget gerne ved, det kan jeg love for. Der er endnu kolleger herinde, der er så venlige en gang imellem at nævne lex Erhard, den lov, som vi i sin tid langt om længe fik – mod venstres og konservatives stemmer, det vil jeg gerne understrege. Vi fik en lov, som gav kommunerne lov til – senere blev det pligt til – at være med til at bevare ældre mennesker så længe som muligt i deres eget hus. Men da må jeg måske lige minde hr. Brixtofte om, at rundt omkring i kommuner, hvor venstre og konservative har flertal, administrerer man denne udmærkede lov, der var udtryk for mine idealer, på den måde, at en af de ting, der afskærer folk fra at komme ind under denne lov og dens bestemmelser, er, at de har formue. Det er én af de ting, man bruger som undskyldning for ikke at hjælpe gamle mennesker i disse situationer. Det er altså den måde, man administrerer mine idealer på i de kommuner, hvor hr. Brixtofte og hans lige har ansvaret for det.

Jeg vil meget gerne mindes om dette, jeg vender gerne tilbage, men det har i hvert fald intet med denne lov at gøre. Det antal parcelhusejere, der måtte blive ramt i denne anledning, vil jeg roligt tage ansvaret for. Centrum-demokraterne har aldrig nogen sinde givet nogen parcelhusejere garanti for, at blot de var parcelhusejere, var det ligegyldigt i øvrigt, hvordan de var stillet, så skulle de nok blive skånet. Det har aldrig været meningen. Det har været meningen i første række at fjerne den misundelsesstemning, der har været i dette land, vendt imod folk, der boede i eget hus. Om dem sagde man: de er rige, og har de bil, er de også rige. Det er det, vi har gjort, og det har vi gjort ved mange lejligheder.

Så sagde hr. Brixtofte i en fortalelse, at det var folkepensionen, det gik ud over, men han skyndte sig at rette det, og det er det jo heller ikke. Nej, men det kunne det have været,